

# Geestelijk Hooglied (Cantico Espiritual)

## Johannes van het Kruis

### Bruid:

1. Waar houdt ge U verborgen  
Bemінде, en laat me in zuchten achter?  
Gelijk een hert ontvlucht Ge  
Nadat Ge mij gewond hebt;  
Ik liep en riep U na en Gij waart spoorloos

2. Och herders, als gij toch ginds  
Van d'een naar d'andre schaapskooi  
heuvelop gaat  
En ge bij toeval zien mocht  
Dien ik boven alles liefheb,  
Zeg Hem dan, dat ik pijn lijd, kwijn en  
wegsterf.

3. Al zoekend naar mijn liefde  
Ga ik de bergen op en langs de oevers;  
Ik wil geen bloemen plukken,  
Geen wilde dieren duchten;  
Geen sterke burcht of grens kan mij  
weehouden.

4. O, bossen en struwelen,  
Geplant hier door de hand van de Bemінде,  
O, welig groene weide,  
Bezaaid met bonte bloemen,  
Zegt mij, is Hij door u voorbij gekomen?

5. Bevalligheid verspreidend  
in duizendvoud, sneld' Hij door deze dreven  
En gaandeweg ze aanzierende,  
Alleen al door Zijn aanblik  
Liet Hij ze achter zich bekleed met  
schoonheid.

6. Ach wie kan mij genezen?  
Wilt U nu eindelijk gewonnen geven,  
En mij ook niet meer zenden  
Van nu af aan Uw boden,  
Toch niet in staat mij, wat ik wens, te  
zeggen.

7. En alwie zich hier ophoudt,  
Verhaalt mij van uw lieflijkheid,  
duizendvoudig.  
Ze slaan mij nieuwe wonden,  
Zodat ik mij voel sterven  
Aan een ik weet niet wat, waarvan zij  
staamlen.

8. Hoe kunt gij koppig hangen  
o leven, dat geen leven zijt, aan 't leven:  
Mij doden van verlangen  
De pijlen ingedreven  
door alles wat mijn lief mij heeft gegeven.

9. Eerst slaat Ge 't hart een wonde,  
Maar waarom het dan ook niet te genezen?  
Waarom het mij te roven,  
Als gij het toch laat liggen  
En U niet eigent, wat Gij eerst ontvreemd  
hebt?

10. Blust Gij dan toch mijn hartstocht,  
Want niemand anders kan die immers  
stillen.  
Zien moeten u mijn ogen,  
Want Gij zijt er het Licht van,  
Voor U alleen wil ik ze ook maar hebben.

11. O kristallijnen bronwel,  
Mocht in het zilveren schijnsel van uw  
wezen  
Ge ineens te aanschouwen geven  
De zo verbeide ogen,  
Waarvan ik binnenin mij 't vage beeld  
draag.

12. O wend uw ogen af,  
Of ik vlucht weg, mijn lief.

**Bruidegom:**

Keer terug mijn duive,  
Daar nu het hert, zijn wonden zere,  
In 't zicht komt op de heuvel,  
In 't waaien van uw vleugels scheidt het zich  
koelte.

**Bruid:**

13. Mijn welbeminde, het bergland,  
De dichtbeboste, eenzame valleien,  
Eilanden nooit geweten,  
De ruisende rivieren,  
De fluistring van de strelendzachte winden.

14. De nacht, d'indringend-stille,  
Voorafgaand aan het schemerlichte dagen,  
Muziek van zuiver zwijgen,  
Eenzaamheid vol van klanken,  
Het avondmaal dat opwekt en verliefd  
maakt.

15. En onze legerstede  
Vol bloemen is omringd van leeuwenholen  
Met purper overspannen,  
En opgebouwd uit vrede,  
Binnen een krans van duizend gouden  
schilden.

16. Achter U, op uw voetspoor

Snellen de jonge vrouwen aan, de weg op,  
Op 't springen van uw vonken,  
Op uwe wijn vol kruiden,  
Uw vloeiingen van goddelijke balsems.

17. In d'innerlijke kelder  
Dronk ik van mijn Beminde, en bij 't  
heengaan,  
Door gans die wijde vlakte,  
Wist ik van alles niets meer  
En liet mijn kudde lopen, die 'k eerst  
hoedde.

18. Daar nam Hij me aan zijn borst en  
Daar onderwees Hij met in een kostlijk  
weten;  
En ik gaf Hem daar waarlijk  
Mijzelf, niets uitgenomen:  
Dáár heb ik Hem beloofd zijn bruid te  
wezen.

19. Mijn ziel blijft voorbehouden  
Aan Hem: al wat ik heb staat Hem ten  
dienste;  
Ik hoed niet meer mijn kudde,  
Neem ook geen andre dienst meer:  
Mijn dienst bestaat alleen nog in beminnen.

20. Als men mij op de meente  
Voortaan niet meer te zien krijgt of kan  
vinden,  
Zegt dan: Ze ging verloren,  
En door zich te verlieven  
Heeft zij zichzelf verdaan en won toen alles

21. Van bloemen en emeraldgroen  
Bijeengelezen in de koele morgens,  
Zullen wij slingers maken.  
Ze ontbloeden in uw liefde.  
Eén enkele haar van mij houdt ze tezamen.

22. Het was die haar, die éne,

Die, spelend op mijn hals, uw ogen boeide;  
 Gij vestigde er een blik op  
 En zijt verstrikt gebleven,  
 En door één oog van mij liet Gij U wonden.

23. Mét dat Gij mij beschouwde,  
 Droegen uw ogen uw schoonheid in mij  
 over:  
 Daarmee won ik uw liefde,  
 Verdienden ook de mijne  
 Dát te aanbidden wat zij in U schouwen.

24. Wil mij dan niet verachten:  
 Want ook al vond Gij eerst mijn teint te  
 donker,  
 Nu kunt Gij mij wel aanzien,  
 Daar Gij, sinds Gij mij aanzaagt,  
 Uw gratie en Uw schoonheid in mij prentte.

25. Wilt ons de vossen vangen,  
 Want onze wijngaard staat al rijk te bloeien;  
 Wij maken dan intussen  
 Van rozen een dichte ruiker,  
 En niemand mag er op de heuvel komen.

26. Stil, dode wind van 't noorden!  
 Kom zuidenwind, hernieuwd de liefde  
 wekken.  
 En adem door mijn bloementuin,  
 Dat geur er aan ontstrome,  
 En de Beminde weide onder de bloemen.

**Bruidegom:**

27. De bruid toch deed haar intrede  
 Binnen de schone tuin van haar verlangens;  
 Naar hartelust rust zij,  
 Haar hals ligt achterover  
 Tegen de zoete arm van de Geliefde.

28. Onder het appellover,

Daar werd gij nu met Mij als bruid  
 verbonden;  
 Daar gaf Ik er mijn hand op  
 En zijt ge hersteld in ere  
 Daar waar uw moeder eertijds werd  
 ontluisterd.

29. Gij vederlichte vogels,  
 Gij leeuwen, herten, snelspringende gemzen,  
 Gij bergen, dalen, oevers,  
 Gij waatren, winden, hitte,  
 En angsten van alleen doorwaakte nachten.

30. Bij 't strelend spel der snaren,  
 Bij 't zingen der sirenen: Ik bezweer u  
 Met woeden op te houden:  
 Raakt zelfs niet aan de muren,  
 Opdat de bruid hier rustiger kan slapen.

**Bruid:**

31. O nymphen van Judea,  
 Zolang uit bloemen en uit rozestruiken  
 De geur van amber opstijgt,  
 Moet ge in de voorstreek blijven  
 En zelfs niet aan de dorpels durven raken.

32. Verberg u, Allerliefste,  
 En straal met uw gelaat de bergen tegen.  
 En wil hier niet van spreken,  
 Maar let op het geleide  
 Van haar die vreemde eilandstreken  
 doorreist.

**Bruidegom:**

33. De kleine witte duif is  
 in de ark met de olijftak weergekomen.  
 Zij heeft, de kleine tortel,  
 De vriend van haar verlangen  
 Gevonden aan de groene waterzomen.

34. In d'eenzaamheid verbleef zij;  
 En d'eenzaamheid had zij zich reeds  
 genesteld:  
 In eenzaamheid geleidt haar  
 Alleen nog de Beminde,  
 Ook zelf in eenzaamheid gewond van liefde.

**Bruid:**

35. Genieten wij elkander,  
 Geliefde, elkander in uw schoonheid  
 schouwend,  
 De berg op en de heuvel:  
 Daar stroomt het zuiver water:  
 Laat ons het hout nog dieper binnendringen.

36. Wij zullen zonder dralen  
 Opklimmen naar de hoge rotsspelonken;  
 Ze zijn er goed verscholen.  
 Daar treden wij dan binnen  
 En proeven er de most van de granaten.

37. Daar zult Gij aan mij tonen,  
 Dat, waarnaar uitgaat heel mijn  
 hartsverlangen;  
 En onverwijld mij geven,  
 Aldaar, o Gij, mijn leven,  
 Wat Gij die andre dag mij reeds verleende.

38. De wind, die zachtjes ademt,  
 Het zingen van de zoete nachtegalen,  
 Het woud in al zijn tover  
 Van nachtelijke vrede,  
 Daarbij die vlam, die wel brandt, maar geen  
 pijn doet.

39. Niemand die ons bespiedde,  
 Aminadab is ook niet meer verschenen;  
 't Verdween wat rondom dreigde,  
 En het gewapend krijgsvolk  
 Trok bergaf bij de aanblik van de waatren.